

DE 3 SUPERTIPS VAN DE WEEK

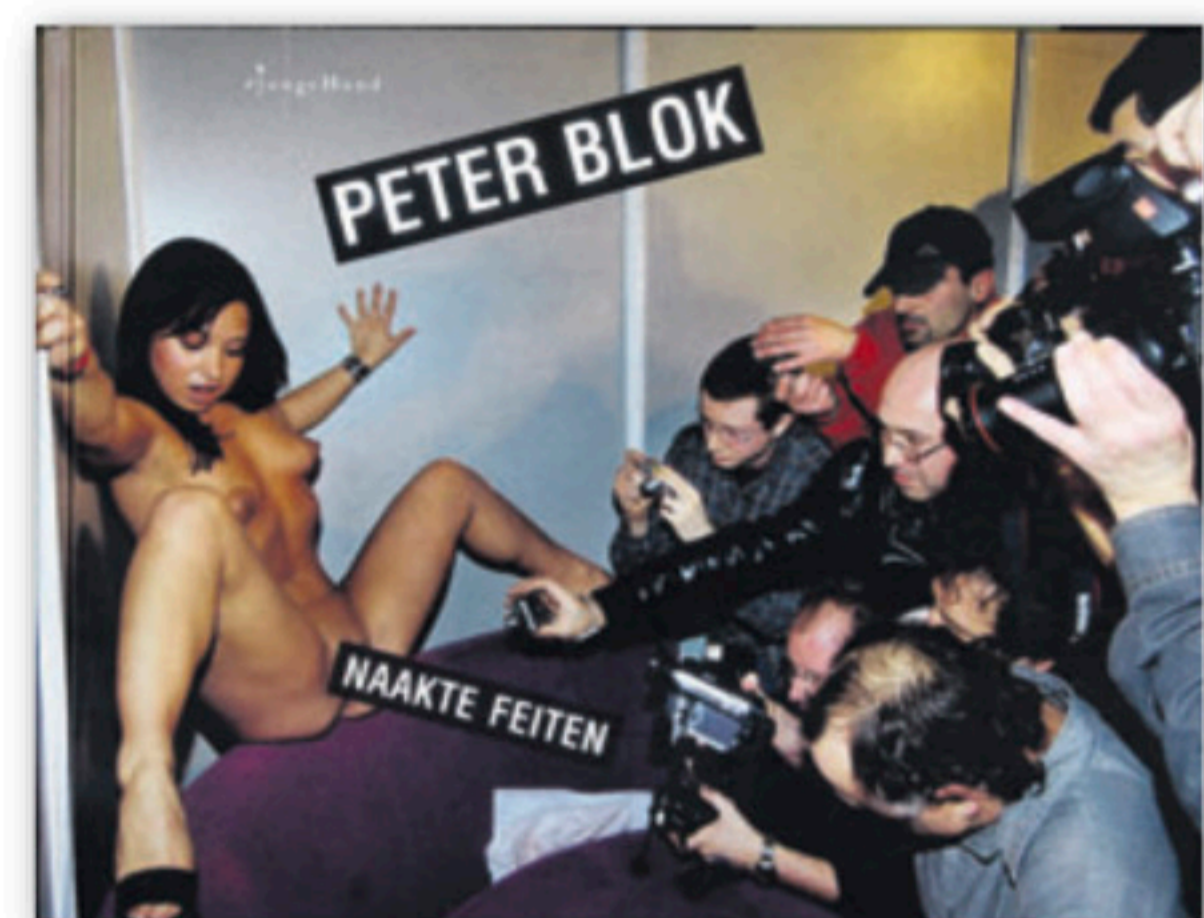
ONZE REDACTEUREN PRESENTEREN DRIE TOPPERS UIT HET ENORME BOEKEN-, CD- EN DVD-AANBOD

Een kwart eeuw journalistiek naakt

1 Anno 2010 zijn we wel gewend aan blote lijven in de openbare ruimte. Mega-advertenties voor ondergoed, aankondigingen voor tentoonstellingen of Kamasutrabeurzen, zowel op straat als in tijdschriften. Telefoonseksadvertenties in nette kranten, een megahoeveelheid porno op internet, en vergeet vooral de televisie en de blootmode (naveltruitjes) niet. Wie zeker aan die blootbeeldcultuur heeft bijgedragen, is fotograaf Peter Blok. Zijn onlangs verschenen boek *Naakte feiten* (d'jonge Hond, €29,95) is een overzicht van een kwart eeuw tijdschriftjournalistiek. Blok (1950) werkte de afgelopen 25 jaar voor onder meer Panorama (Nieuwe) Revu, Die Zeit, Bild, Der Spiegel, AD Magazine en M. Hij maakte furore met reportagefotografie over zeer uiteenlopende onderwerpen, maar dit boek heeft als thema 'naakt'. Vaak in combinatie met erotiek, maar niet altijd. Zoals de foto's van een naturistencamping in De Peel of die waarop we een voetbalteam onder de douche zien staan. Verreweg het meeste echter heeft een link met seks.

Het meisje van pornorockband Erocktica, jong, mager en kaalgeschoren, een onderbroekje half afgezaakt. Bezoekers van een erotisch openluchtfestival, met strenge meesteressen en sneue types aan de hondenketting. De uitreiking van de Europese Porno Awards, waarbij even verwarring ontstaat: is dat nou Marijke Helwegen? O nee, we zien pornoster Dolly Buster, geboren in Tsjechië als Katarina Bochniková. De gelijkenis is griezelig. (Dat krijg je ervan, van al die verbouwingen.)

In *Naakte feiten* worden (semi-)gestileerde foto's afgewisseld met wazige reportagebeelden die uit de losse pols lijken te zijn

BOEK PETER BLOK - NAAKTE FEITEN

geschoten. Actiebeelden van naaktmodderworstelen voor dames met strandfoto's waarop gespierde boys, glimmend van de zonnebrandolie, verbeten liggen te zonnebaden. En in welke stijl Blok ook fotografeert, wat opvalt is het licht. De amateurhoerenavond in de Haarlemse Passion Club heeft die warme rode gloed die wereldwijd wordt geassocieerd met 'het oudste beroep'. Maar de foto waarop je de plaatselijke brandweer de deelnemers aan de 'prutmarathon' ziet afspuiten, is zo hard van licht dat alleen al ernaar kijken de rillingen over je rug doet lopen. Veelvuldig duiken beelden op van erotiekbeurzen, sm-festivals en hete houseparty's waar veel wordt gesuggereerd, maar tot de daad komt het maar heel zelden. *Naakte feiten* is expliciet geen pornofotoboek. Hollands

naakt is vaak zo knullig, dat je er hardop om kunt lachen. De treurigheid straalt ervanaf. Mensen die zich manmoedig in strakke latexpakjes hebben gehesen, met veel riempjes, ritsen en gaten op rare plekken, maar daar niet al te blij bij kijken. En dat is ook het enige minpuntje aan dit verder indrukwekkende boek: Blok schrijft in zijn voorwoord dat op alle foto's zichtbaar wordt genóten. Maar die te dikke, kale transseksueel die zich moet prostitueren om zijn seksoperaties te betalen, hoeveel lol zou hij/zij erin hebben? Nog opvallender is de cover, waarop een horde middelbare mannen de hobbycameralenzen zowat in de schede van de wijdbeens poserende dame steken. „Een professional had een ander standpunt gekozen,” zegt Blok hierover. Waarvan acte. —Annet de Groot

Schetsjes van een gitaargod

2 Hoewel Jimi Hendrix algemeen wordt gezien als een van de grootsten uit de rockgeschiedenis, omvatte zijn oeuvre slechts drie studio-albums: *Are You Experienced* (1967), *Axis: Bold As Love* (1967) en *Electric Ladyland* (1968).

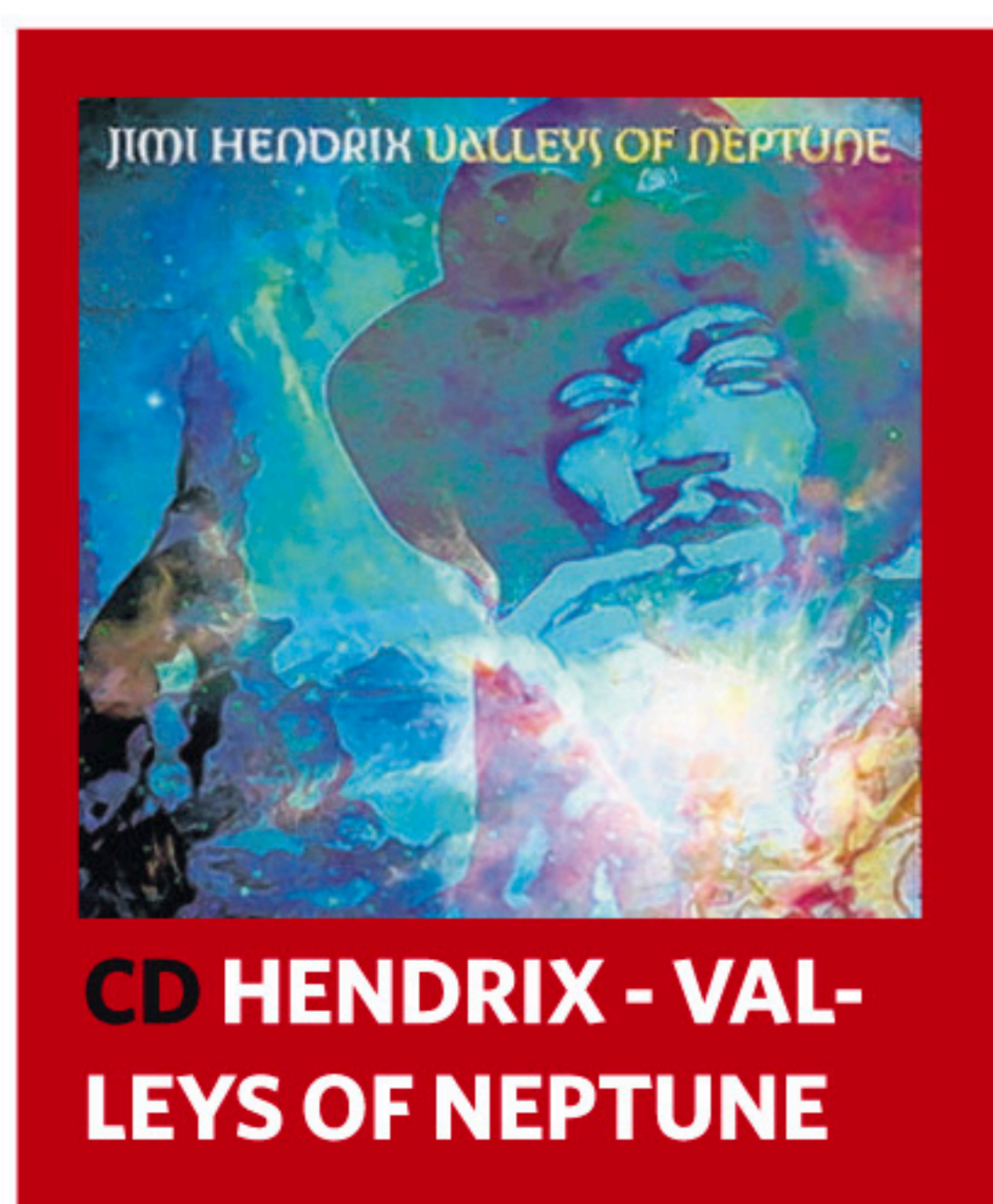
Toch: wie een beetje zoekt op internet zal een flinke krat kunnen vullen met albums en cd's met bootlegversies, live-opnames en rariteiten van het in Seattle geboren rockicoon. Veel van die illegaal rondslingerende outtakes zijn nu verzameld op *Valleys Of Neptune*. Bijzonder, want het merendeel van de niet eerder uitgebrachte nummers op het album bestaat slechts uit alternatieve versies van bestaande songs en jamsessie-achtige schetsjes.

Toch is het smullen geblazen voor de Hendrix-liefhebber dit jaar, waarin wordt herdacht dat de gitaarbeul veertig jaar geleden, op 27-jarige leeftijd, overleed. Samen met *Valleys Of Neptune* zijn luxe verpakte, compleet geremasterde edities van zijn drie studioalbums

verschenen. Bij elk album zit een dvd met een 'the making of-minidocumentaire', waarin geluidstechnicus Eddie Kramer de verschillende tracks van achter de mengtafel becommentarieert.

Interessant aan *Valleys Of Neptune* zijn de alternatieve versies van bestaande nummers. De klassieker *Stone Free* roekt nog sterker dan de bekende versie. *Fire* klinkt op dit album ietwat slordig en gejaagd. Aardig zijn de muzikale schetsen van nooit eerder officieel uitgebrachte nummers als *Crying Blue Rain*

en *Lullaby For The Summer*; met nog enkele sessies in de studio hadden ze uit kunnen groeien tot volwaardige Hendrix-nummers, maar nu zijn het vooral instrumentale vehikels voor de machtige solo's van de meestergitarist. Hoogtepunt van het album is de bewerking van de Etta James' bluesong *Bleeding Heart*. Hoewel Hendrix vooral beroemd was bij het blanke rockpubliek, blijkt hier maar weer eens hoe schatplichtig hij was aan de zwarte bluesgeschiedenis. —Mark Roos

CD HENDRIX - VALLEYS OF NEPTUNE

Prima combinatie horror en humor in Zombieland

3 Soms is het volslagen onbegrijpelijk dat bepaalde films de Nederlandse bioscoop niet halen. *Zombieland* is zo'n voorbeeld. Toegegeven, het publiek voor horrorfilms is beperkt, maar deze film, gemaakt met hetzelfde aanstekelijke cynisme als de Britse variant *Shaun Of The Dead*, verdient een beter lot. Bovendien is Woody Harrelson altijd plezierig om naar te kijken. Soms overdrijft hij – denk maar aan zijn aandeel in 2012 – maar hij kan ook in films het juiste woord op het juiste moment plaatsen. Vooral door zijn aandeel ontstijgt *Zombieland* het gebruikelijke niveau van de meeste recente horrorfilms.

De combinatie van horror en humor komt hier helemaal tot zijn recht. Voornaamste personage is de student Columbus (gespeeld door Jesse Eisenberg) die een schijtlaars is, maar door zijn voorzichtige houding wel weet te overleven in een wereld die wordt

bevolkt door zombies. De tegenpool van Columbus is Tallahassee (Woody Harrelson). Hij is voor niets en niemand bang en is verslaafd aan de snack Twinkies. Dit paar apart is tot elkaar veroordeeld.

Hun ontmoetingen met zombies ont-aarden vaak in hilarische schietpartijen. Het tweetal krijgt na verloop van tijd gezelschap van twee jonge meiden (van wie er een door het talent Abigail Breslin, bekend uit *Little Miss Sunshine*, wordt gespeeld) die niet helemaal te vertrouwen zijn.

Zombieland biedt ook nog een aangename verrassing: een gastoptreden van

Bill Murray die niet op de titelrol staat vermeld. Leuk is ook dat Murray zichzelf speelt. Opgesloten in zijn luxueuze villa kijkt hij naar zichzelf in de hit *Ghostbusters*. Alleen om dit bescheiden aandeel van Murray is *Zombieland* een horrorfilm die zeer vermakelijk is. —Ab Zagt

DVD ZOMBIELAND